

גליון 139
פר'לך לך
ח' חשוון תשפ"ה

ילדי העידן

מוזחין דגדלות

מדברי מורינו הרב שליט"א

בעין העדשה

ניסן פ"ד - טיוול 18

רואים ניסים

אני לומד באחת הישיבות החשובות בארץ. אחד התנאים שם זה שהבחורים לא נוסעים לראש השנה לאומן.

לפני ראש השנה ניסתי את כוחי להסביר לראש ישיבה שאני נוסע כל שנה ושלכן יתן לי אישור מיוחד,

ראש הישיבה ענה לי בתקיפות, כאן זה לא היה ולא יהיה לא יעזור לך כלום.

כשבאתי הביתה הבטחתי מכספי 100 ₪ לילדי הצדיק, לאחר מכן מיד בקשתי מאימי שתתקשר אליו שיאשר לי לנסוע.

אימי התקשרה והראש ישיבה ענה לה: "וודאי שישע, אין שום בעיה".

מי שמכיר את ראש הישיבה ואת הישיבה יודע שזה נס מוחלט.

ספר רבנו הקדוש (חיי מוהר"ן תצו) שהפעל שם טוב ז"ל אמר פעם אחת וועררטל, ("וכבר ספר שהפעל שם טוב זכרונו לברכה אמר פעם אחת וועררטל, והיו מחיכין בעולם האצילות. הינו שהביא שמחה גם בעולם האצילות, עד שגם שם היו מחיכין על ידי הוועררטל שלו").

כל עבודת האדם להיות תמיד בשמחה, מוזחין דגדלות, שמחה זה מוזחין דגדלות, ברגע שיש מוזחין דגדלות, עם המוח לבד ממתיקים את כל הדינים שבעולם,

אפה יכול להגיד בדיחה אחת ואתה להמתיק את כל הדינים בעולם שיהיה בקדשה, בטהרה, ביראה, וזה אמר הפעל שם טוב, פעם אחת וועררטל, ואמר רבנו שהיו מחיכים גם בעולם האצילות.

אדם עושה רקוד, כלם צוחקים עליו, אותו רגע נמתקים כל הדינים מעל כל עם ישראל, כי אפילו המקטרגים צוחקים, כבר לא יכולים לקטרג, אדם עם בדיחה באימה, ביראה, בקדשה וטהרה יכול להמתיק את כל הדינים על כל עם ישראל, להביא שמחה בכל העולמות, לסתום פה כל המקטרגים, והפעל שם טוב אמר וועררטל, בדיחה פזאת בקדשה וטהרה, באימה ויראה שאפילו בעולם, החיצונים בוחרים משם. (כמבואר בליקוטי מוהר"ן תורה מ"א)

דבר המשגיה

לדים צדיקים ומתוקים
שלום וברכה!

"לך לך", זוהי יסוד גדול מאוד בעבודת ה', לדעת להתנתק מהגשמיות וללכת לעלות ולהתעלות.

כמו שאמר רבנו זכרונו לברכה בזה הלשון: את זה תקבלו ממני שלא תניחו עצמכם להטעות בזה העולם, כי העולם הזה מטעה אותנו לגמרי, כי אין גם אחד שיהיה סופו טוב מזה העולם וכו', וגם לאמות העולם צריכים להודיע זאת וכו'.

העולם הזה מטעה אותנו כל הזמן כאלו הוא שונה משהו, אבל באמת העולם הזה ותאוותיו מתעתעים בנו ואנו מרב שהתרגלנו, נדמה לנו שאנחנו לא יכולים בלעדיו.

אבל העבודה שלנו היא "לך לך" – להתחיל בהדרגה לשנות את ההרגלים ולהתנתק בכל פעם קצת ועוד קצת ועוד קצת.

וכך כשגלף בהדרגה ובעקביות נגיע. ונזכה אחר כך לכל הברכות הכתובות בפרשה: "ואעשה לך לגוי גדול" ... "ואברכה מברכך" ...

בברכת א גוט שבת,
המשגיח נפתלי ביק.

תקציר: חיים רצה לתת חתן לביתו של ר' שמשון את אבנר שהיה עם הארץ עשיר נגד רצונו של ר' שמשון עצמו.

השיר היהודי

סיפור המשנים | פרק ט"ז

"בתי היקרה", אמרה, "מלאו לך כבר שש עשרה שנה ובקרוב תגיעי לגיל שבע עשרה. לאסוננו אביך אשר ידאג לך איננו: אולם דודך, המפרנס אותנו בכבוד, מוכן להעניק לך כל טוב, כאילו היית בתו. הוא דרש ממני להודיע לך, כי עליך להתכונן להתארס בקרוב."

"אמי" ענתה הנערה מבוישת, "הרי אין השעה דוחקת כלל! עודני צעירה? איכה זה אפנה לבי לשמחה בעוד אבי היקר שוהה בנכר וסובל את עול העבדות?"

"צדקת בתי. גם לבי אינו הולך אחרי שמחות, בעוד הצער ממלא את קרבי בשל גורלו האיום של בעלי. אולם מי יודע אם הוא יחזור עוד אלינו?"

ואם גם ברחמי השם יחזור אלינו, מי יודע מתי תהיה עת רצון מלפניו וכמה שנים תעבורנה עד אז?

מה יגיד אביך בשובו כעבור שנים, ואת עוד טרם היית לאיש? האם לא יוכיח קשות אותי ואת אחיו? לא בתי? אל תתפסי לצערך, אם תוותרו משום כך על שדוך, תגרמי צער לאביך. אם גם הוא איננו אתנו, מחובתנו לחיות על פי רצונו, ולפעול בהתאם למשאלותינו. ידעת מה רבה צדקתו וכמה יודע הוא לקבל יסורים באהבה, וכן גם עלינו לקבל דין שמים באהבה."

"ולמי הועידני דודי?" שאלה הנערה ופניה הסמיקו.

"לאבנר העשיר."

"איך?" קראה ציירה בחלחלה. "לאדם בור ונבער מדעת זה, שאינו יודע דבר, אלא לסחור ולהרויח כסף? לא, אמי! אבי לא היה מסכים לעולם למסרני בידי עם הארץ."

"ידעתי בתי, ידעתי, אולם אביך רחוק ודודך ממלא את מקומו."

ציירה התחילה לבכות.

"אמי", התיפחה, "לעולם לא אסכים להיות לאשה לאבנר הבור וההדיוט. הלא תדעי היטב כי אבא יעדני לאחר לאשה. כמה פעמים שמעתיו מפור שבחים ותהלות על תלמידו יצחק, כמה פעמים שמעתיו אומר, כי מאושר האדם שיצחק יהיה חתנו ובאותה שעה נחו עיניו והפיקו תקוה משמחתו."

"וכלום תדעי אם ירצה יצחק לקחתך לו לאשה?"

"לא אדע" אמרה ציירה מסמיקה, "אבל חושבת אני שישכים."

באותו רגע נפתחה הדלת ורבי משה נכנס החדרה.

"שלום לך גיסי, שלום גם לך נערה טובה, מה זה? עיניך אדמו מבכי, האם שוב בכית על אביך הנעדר? למה אין אתן מקבלות את דין שמים באהבה?"

"גיסי היקר", ענתה דינה, והגישה לו כסא לשבת, "אמנם לבנו מלא צער על הבעל והאב הנמכר לעבד, אולם הדמעות שבתי הזילה, ישנה להן סיבה אחרת לגמרי. גיסי חיים רוצה לשדך את ציירה עם אבנר העשיר והיא מסרבת להיות לו לאשה."

"ולמה זה", שאל רבי משה, "מסרבת את ציירה? הרי כנהוג שואפות נערות צעירות להתעשר ולזכות בבית יפה, רהיטים יפים, שמלות יפות ותכשיטים נאים!"

"הגד נא לי דודי היקר", ענתה ציירה, "האם אתה היית מסכים לתת את בתך לעם הארץ עשיר?"

רבי משה חייך.

"אם כן, זאת היא סיבת סרובך", אמר, עלי להלל אותך על השקפתך. את ראויה לאביך הגדול. אם כך, חושבני שההצעה שאני מציע לך ואשר בגללה באתי לכאן, תזכה בודאי להסכמתך."

יצחק תלמידו של רבי שמשון לשעבר ותלמידו היום, בא אלי ובקשני להמליץ עליו, הוא קבל מכתב מדודו, החי בוינה כסוחר עשיר. לפני זמן מה נפטר רבה של וינה ודודו של יצחק המעריך מאד בצדק את גדלותו של קרובו, מבקש אותו לבא לוינה, מתוך תקוה כי הקהילה תבחר בו לרב. דודו של יצחק הוא בעל השפעה, וכל קהילה היתה חושבת לה לזכות לקבל רב כיצחק זה. הוא החליט להענות להזמנת דודו. לפני זה הוא שואף למלאות את משאת נפשו. טרם נסעו, רוצה הוא לארס לו את בת רבו הגדול, אותך ציירה.

ציירה הסמיקה, שוב זלגו עיניה דמעות. הפעם היו אלה דמעות שמחת האושר ולא דמעות עצב.

"את בוכה, ציירה?" שאל רבי משה. "אבל אם רוצה את להתארס לתלמיד חכם, לא תמצאי יותר מעולה מיצחק."

"בתי", אמרה דינה, "אינה בוכה משום שאיננה רוצה ביצחק, אלא מרוב שמחה על שגם הוא רצה בא. גם אני וגם ציירה נהיה מאושרות, אם השדוך עם יצחק יצא לפועל. אבקשך גיסי לדבר על לב חיים ולהשפיע עליו לותר על אבנר הבור ולהסכים לשדוך עם יצחק."

"את משאלתך, גיסי, אמלא. מיד אלך לבקר אצל גיסי חיים."

המשך בשבוע הבא בע"ה

מלאכת המלכן - י"ד

מלוקט משולחן ערוך ומגדולי הפוסקים

ל"ט מלאכות שבת

ג'ק"ג 1620

אסור בשבת לתלות או לשטח בגד רטוב כדי שיתייבש.

ואפילו הוא לח רק מזעה, ואפילו נרטב רק מקצת מהבגד, ואפילו בביתו אסור לשטחו.

אבל מתיר להניחו על פסא או לתלותו במתלה המיוחד לו, באופן שאינו נכר שמתכוון לייבשו,

אבל אסור להניחו סמוך לאש.

לקבל את העלון במייל מידי שבוע או לכל ענין אחר - שלחו הזדעה ל: N0527156621@gmail.com

רפואה שלמה

צדקה בת מרים.
 גיטל בת חזק.
 שושנה בת שרה.
 אלי בנימין בן אסתר.
 מנחה בת רינה.
 נחמן בן שרה.
 שמואל בן מרים.
 שמונה ישראל בן פרידא.

הצלתה

עמרם בן שולה.
 אדל בת ציפורה.
 יקיר בן אביגיל.
 נחמן, דקלה, אסתר, בני אדל.
 רפאל, מתי מנחם, שלומי חי בני אירית.
 פייגא אורה.
 יוסף בן אילה.
 אושר אשר בן מרגלית.
 רוויטל רבקה, קדם אסתר, דורון בני יהודית רחל.
 שירה בת גאולה שושנה.
 כהן מירב בת ענת.
 ליאור, אורבן אורנה בני פאני.
 יצחק בן חיה.
 שרה בת אורנה.
 אודל בת שרה.
 רפאל בן נופית.
 נופית בת ליליאן.
 דניאל בן שרה.
 טליה בת שרה.
 הודיה בת שרה.
 דבורה בת תמר.
 נתן בן דבורה.
 אודל בת אלגרה.
 דוד, חפני חיים, יהודה נחמן,

זרע של קיימא

אביהו בן שרה.
 שושנה מיטל בת דינה.

זיווג הגון

נתן בן גיטל.
 רחל בת גיטה.
 שמעון בן אודל.
 שמואל בן חלקיה ואביגיל.

לעילוי נשמת

אסתר בת ר' שמשון יבדלט"א.
 חן בת עופרה.

היו רצון מן קדם אבותינו די בשמיא שחזנו בזכות הכל פיהם של תינוקות של בית רבן שאין בהם חטא לכל הישועות ביהוניה

חברת לקוטי חבלי בשבת

14:00 - 15:00

חכרה אבות ונשים בשבת

15:00 - 18:00

חברת לקוטי חבלי חול

17:20 - 18:40

חברת תהלים לטעון עם ישראל

19:20 - 20:00

כלם סומנים לטא כאפן אישי.
 קמפסה קראותכם
 המשיגה

כו. עקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך הוא רק פְּשָׁאֲנָחְנוּ בעולם הזה השפּל מגדליו ומקדשיו שמו יתברך ועושיין רצונו יתברך. כי השם יתברך יש לו שְׂרָפִים וְחִיּוֹת וְאֹפִנִים ועולמות עליונים הרבה שעוֹבְדִים אותו יתברך, וְאֵף עַל פִּי כֹן עָקֵר הַתַּעֲנוּג והשעשוע שלו, כְּבִכּוּל, כְּשַׁעֲוֵלָה לְמַעֲלָה הַעֲבוּדָה שֶׁל עוֹלָם הַשְּׁפָל הזה.

כז. צְרִיף כֵּל אָדָם לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בִּירְאָת שְׁמִים. אֲבָל צְרִיף שִׁיְהִיָּה לוֹ בַּעֲצֻמוֹ יִרְאֵת שְׁמִים, כִּדְבַר יְהוָה דְּבָרָיו נִשְׁמָעִין, וְגַם כִּדְבַר שִׁיתְקִימוּ דְבָרָיו אֲצֵל חֲבֵרוֹ, שְׁלֵא יַעֲבֹר הַדְּבָר מִלֵּב חֲבֵרוֹ תַּכְּפֵי. כִּי עַל־יְדֵי יִרְאָה דְבָרָיו נִשְׁמָעִין וְגַם יֵשׁ קִיּוֹם לְדְבָרָיו אֲצֵל חֲבֵרוֹ.

כח. כֵּל יְמֵי הָאָדָם וְכֵל הַזְּמַן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם אֵינוֹ כְּלוּם, כִּי הַכֵּל פּוֹרֵחַ כְּהֶרֶף עֵין כִּנְרָאָה בְּחוּשׁ. וְאֵינוֹ נִשְׁאָר מִכָּל הַזְּמַן כְּלוּם כִּי אִם מֵה שְׁחוֹטְפִין אֵיזָה טוֹב בְּעֲבוּדַת ה' בְּזֶה הָעוֹלָם, זֶה יְהִיָּה נִשְׁאָר קָיָם לְנִצְחַת בְּעוֹלָם הַבָּא. אֲבָל חוּץ מִזֶּה הַכֵּל הַכֵּל זְרִיק, כִּי כָּל הַזְּמַן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם הִזָּה מֵה שְׁהִיָּה וּמֵה שִׁיְהִיָּה הוּא כְּלוֹ אֶפְסֵס וְאֵינוֹ מִמֶּשׁ נֶגֶד יוֹם אֶחָד וְאֶפְלוֹ נֶגֶד רְגַע אַחַת שֶׁל עוֹלָם הַבָּא.

במסעדה שוב השתררה דממה, אותם האנשים שנגעלו מהבן והאב, נגעלו מעצמם... כיבוד הורים זו אחת המצוות החשובות של בין אדם לחברו, אך לא רק מצווה, אלא יסוד, בסיס ודרך חיים. ההורים יורידו לילדיהם את הכוכבים מהשמים, אך מתישהו, הידיים שלהם ייחלשו, הזיקנה לא תפסח עליהם.

דווקא אז אנו צריכים להיות שם, להיות השרירים שלהם, להחזיק להם את החיוך עם הידיים שלנו, לתת להם עוגן ותמיכה, לתת להם מעט ממה שהם נתנו לנו, להיות שם כמו שהם היו שם אז, עבורנו...

אם תכבד את הוריד גם כשלא נוח לך, גם כשלא מסתדר לך, גם אותך יכבדו כשתהיה נצרך, גם לך יסייעו ויעלו חיוך על פניך, ילדיך ילמדו ממך, כפי שאתה היית עם הוריד, כך הם יהיו איתך...

ספר לי אחד מאנשי שלומנו, שהיה אצל רבנו ז"ל בעת שפָּרַח אחוּ בְּדָרְךָ נְסִיעֵתוֹ הַקְּדוּשָׁה לְנִסְעֵי לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנִמְצָא אֵז אִישׁ אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלֹמֹנוּ, שְׁהִיָּה אִישׁ עֲשִׂיר קֶצֶת וּמִיָּחָס גְּדוֹל, וְנִתְאַוָּה מֵאֵד לְנִסְעֵי עִם רַבְּנוּ ז"ל לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהִרְבָּה רַעִים עַל רַבְּנוּ ז"ל לְבַקֵּשׁ עֲבוּרוֹ, שִׁיִּחַח אוֹתוֹ עִמּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנִדְעָה לְרַבְּנוּ ז"ל עֵנְוֹ זֶה. עֵנָה וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל לְהֵאִישׁ הַנִּיּוֹל: אַתָּה חָפֵץ לְנִסְעֵי לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי מֵה אֵין אַתָּה נוֹסֵעַ. הַשִּׁיב הָאִישׁ הַנִּיּוֹל: אִם תִּקְחוּ אוֹתִי עִמְכֶם אֶסַע עִמְכֶם מִיָּד ...

מֵה שֶׁשְׁמַעְתִּי מֵהָאִישׁ הַנִּיּוֹל, שְׂאֵחֵר כֶּךָ נִדְעָעָה רַבְּנוּ ז"ל, וְהִפְדָּה פְּנֵיו מֵאִישׁ הַנִּיּוֹל, וְדַבֵּר אֵל הָעוֹלָם בְּהַתְּלַבְּבוֹת גְּדוֹל. וְכֵן דְּבָרָיו הִיוּ כְּגַחְלֵי כֶּסֶף. וְעֵנָה וְאָמַר: כְּשִׁרְוֹצִים בְּאֶמֶת לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, יֵאמַר 'אִם אֶחָד אֶחָד אֶחָד יִסַּע'!! כֶּךָ רְוֹצִים לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל!! הֲלֵא כְּשִׁרְוֹצִים לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לִילְךָ רְגְלִי, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אָמַר לְאַבְרָהָם: לֵךְ לָךְ מֵאֶרֶץ עַד וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וְכוּ' אֶל הָאֶרֶץ לָד זִיקָא, שְׁצַרִיכִין לִילְךָ רְגְלִי מִמֶּשׁ כִּדְבַר לְזִכּוֹת לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאָמַר זֹאת בְּהַתְּלַבְּבוֹת גְּדוֹל מְאֹד.

כיבוד אב ואם

עובדות והלכות על המצווה החשובה

בחור אחד לקח את אביו הזקן למסעדה לסעוד את ארוחת הערב. האב היה קשיש ומאד חלש. תוך כדי אכילה נפל דבר מאכל מפיו על בגדיו. הסועדים במסעדה נעצו מבטים באב, הדבר הגעיל אותם, הזיקנה שלו הגעילה אותם, אך דווקא בנו היה שלו ורגוע.

לאחר שהאב סיים לאכול לקחו בנו בשקט, ניגב את שאריות המזון מבגדיו ועשה כמיטב יכולתו על מנת להוריד את הכתמים.

בהמשך סירק בעדינות את שיערו האפור, ורחץ את פניו. בדרך החוצה, השתררה במסעדה דממה.

ניגש הבן לשלם את החשבון. כשסיים והתכוון לעזוב, אדם מבוגר עצר אותו ושאלו: "אמור נא לי, אתה לא חושב שהשארית כאן משהו?" הבן לא הבין את כוונתו והשיב: "לא, לא השארתי כאן כלום". אמר לו האיש: "השארית! השארית כאן שיעור חשוב מאד, מוסר עבור כל ילד, תקווה עבור כל אב".

חריני הרב שליט"א בברכה היסטורית:

חמש אפשרויות לתרום לילדי הצדיק

אשראי טלפוני	לידי המשגיח	בנדירים פלוס	בהוראת קבע	בהעברה בנקאית
חיינו עכשיו: 02.532.532.4 שלוחה 2	הרב נפחלי בייק הי"ד 052.715.6621	כתבו בחיפוש: ילדי הצדיק	קוד מוסד: 27397 על שם: ילדי הצדיק	בנק מרכנתיל 17 סניף 621 חשבון 099930 על שם ילדי הצדיק

חבלי הצדיק

בנישואים מודרניים הרב שליט"א